

CENTRAAL TUCHTCOLLEGE VOOR DE GEZONDHEIDSZORG

Beslissing in de zaak onder nummer van: C2022/1591

CENTRAAL TUCHTCOLLEGE

voor de Gezondheidszorg

Beslissing in de zaak onder nummer C2022/1591 van

A., gz-psycholoog, destijds werkzaam in B.,

appellante, verweerster in eerste aanleg,

hierna: de gz-psycholoog,

gemachtigde: mr. D. Zwartjens, advocaat te Leiden,

tegen

C., wonend in B, verweerster in beroep, klaagster in eerste aanleg, hierna: klaagster.

1. Procesverloop

Klaagster heeft op 14 december 2021 bij het Regionaal Tuchtcollege in Amsterdam een klacht ingediend tegen de gz-psycholoog. Dat college heeft de klacht in zijn beslissing van 22 juli 2022, onder nummer 2021/3691, gegrond verklaard en aan de gz-psycholoog de maatregel van berisping opgelegd.

De gz-psycholoog heeft tegen die beslissing beroep ingesteld. Klaagster heeft te kennen gegeven geen verweerschrift in beroep in te dienen.

De zaak is in beroep behandeld op de zitting van 13 september 2023. De gz psycholoog is daar verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde, mr. D. Zwartjens, voornoemd. De gz-psycholoog heeft haar standpunt op de zitting verder toegelicht. Klaagster is op juiste wijze uitgenodigd voor de zitting, maar is – zonder bericht - niet verschenen.

2. Beslissing in eerste aanleg

Het Regionaal Tuchtcollege heeft aan zijn beslissing het volgende ten grondslag gelegd.

“2. Waar gaat de zaak over?

2.1 Klaagster is eind 2019 uitgevallen op haar werk in verband met psychische klachten. Via de bedrijfsarts is zij in contact gekomen met QS-gezondheidsmanagement (verder: QS) voor een behandeling van haar klachten. QS richt zich op re-integratie van werknemers met psychische klachten. In februari 2020 heeft zij een telefonische intake gehad met een psycholoog van QS en kort daarna heeft zij de contactgegevens gekregen van de praktijk van verweerster. Verweerster is een vrijgevestigde GZ-psychologe, die sinds 2010 als coach/psycholoog werkzaamheden in opdracht van QS verricht. Verweerster heeft van de psycholoog van QS het intakeverslag en trajectdoelstelling ontvangen.

2.2 Op 3 april 2020 heeft een kennismakingsgesprek plaatsgevonden tussen klaagster en verweerster via videobellen. Van april tot oktober 2020 heeft klaagster behandelingsessies gehad bij verweerster. De sessies zijn daarna in gezamenlijk overleg beëindigd. Klaagster bleef voor een aantal uur per week ziekgemeld. In het najaar van 2021 heeft de werkgever van klaagster een WIA-aanvraag voor haar gedaan. Klaagster kreeg van haar bedrijfsarts haar medisch dossier om naar het UWV te

sturen voor de WIA-aanvraag. Klaagster zag toen dat haar dossier ook de contactverslagen van de sessies met verweerster bevatte.

3. De klacht en het standpunt van klaagster

3.1 De klacht houdt zakelijk weergegeven in dat verweerster de door haar opgestelde verslagen niet zonder deze met haar te bespreken en zonder haar toestemming naar QS had mogen sturen en QS deze vervolgens ook niet had mogen doorsturen naar de bedrijfsarts.

3.2 Klaagster heeft ter zitting laten weten dat zij haar klacht dat haar e-mails hierover ook niet serieus zijn opgepakt door verweerster, geen verdere behandeling meer behoefde.

4. Het standpunt van verweerster

Verweerster heeft de klacht en de daaraan ten grondslag gelegde stellingen bestreden. Voor zover nodig wordt daarop hieronder ingegaan.

5. De beoordeling

5.1 Het college komt tot de conclusie dat de klacht gegrond is. Het college licht dat hierna toe.

5.2 De vraag is of verweerster de zorg heeft verleend die van haar verwacht mocht worden. De norm daarvoor is een 'redelijk bekwame en redelijk handelende' GZ-psycholoog. Bij de beoordeling wordt rekening gehouden met de voor de GZ-psycholoog geldende beroepsnormen ten tijde van het handelen. Verder geldt het uitgangspunt dat zorgverleners alleen tuchtrechtelijk verantwoordelijk zijn voor hun eigen handelen.

5.3 Verweerster heeft als verweer aangevoerd dat aan klaagster bij de aanvang van de gesprekken is uitgelegd dat het kader van de gesprekken geen geneeskundige GGZ is, maar een traject gericht op arbeidsreïntegratie. Tevens heeft verweerster tijdens een online sessie het machtigingsformulier met haar besproken dat ze normaalgesproken aan haar cliënten ter ondertekening voorlegt. In het geval van klaagster is het formulier niet ondertekend, vanwege de COVID-situatie. In het machtigingsformulier staat onder meer:

"Ondergetekende (cliënt, RTG) machtigt hierbij QS (...) om medische en relevante werk gerelateerde informatie, welke QS (...) in het kader van haar dienstverlening ten behoeve van ondergetekende verkrijgt, te verstrekken aan de betrokken bedrijfsarts. Daarnaast geeft ondergetekende toestemming om alleen relevante werk gerelateerde (niet medische) informatie te delen met:

X Werkgever

X Betrokken verzuim- of reïntegratieconsulent(en)

(...)

Ondergetekende gaat hiermee akkoord onder de voorwaarden dat QS (...):

A. zorgvuldigheid zal betrachten bij het verstrekken en bespreken van de medische gegevens van de ondergetekende

B. aan de werkgever alleen informatie verstrekt die relevant is voor het functioneren van ondergetekende op diens werk

Deze verklaring machtigt QS (...) en eventuele derden die door QS (...) ten behoeve van haar dienstverlening aan ondergetekende zijn ingeschakeld."

Verweerster meende dat de machtiging een adequate basis vormde om de door haar opgestelde gespreksverslagen aan QS te doen toekomen. Zij zag QS als opdrachtgever en ook als de houder/eigenaar van het dossier. Verweerster is er echter wel van geschrokken dat QS de door haar toegestuurde informatie integraal heeft doorgestuurd aan de bedrijfsarts. Zij vertrouwde erop dat QS zorgvuldigheid zou betrachten, zoals ook in de concept machtiging staat. Ze heeft inmiddels haar

werkwijze wel geëvalueerd en werkt niet meer op deze wijze samen met QS. Zij geeft haar cliënten nu inzage in de gespreksverslagen en vraagt expliciet toestemming om deze met de trajectadviseur van QS te delen.

5.4 Klaagster erkent dat de machtiging wel met haar besproken is, maar nu zij zelf ook psychologe is, ging ze ervan uit dat voordat informatie naar derden zou worden doorgestuurd dit met haar zou worden besproken en om haar toestemming zou worden gevraagd. Dat is niet gebeurd. Klaagster wist niet eens dat er gespreksverslagen waren gemaakt, dat deze naar QS zijn gestuurd en vervolgens naar de bedrijfsarts. Zij ontdekte dit pas toen zij de verslagen terugvond in het dossier van de bedrijfsarts in verband met de WIA-aanvraag. Zij heeft nog net op tijd kunnen voorkomen dat de vertrouwelijke gespreksverslagen bij het UWV terechtkwamen. Klaagster is hier erg van geschrokken en verwijt verweerster dat zij hiervoor geen verantwoordelijkheid neemt, maar vooral wijst naar QS als degene die onzorgvuldig is geweest.

5.5 Het college overweegt dat voordat vertrouwelijk (medische) persoonsgegevens aan derden worden doorgestuurd, hieraan een voldoende uitdrukkelijke en welbepaalde toestemming van de betrokkene ten grondslag dient te liggen. De gegevensverstrekking dient op transparante wijze te gebeuren en er mag niet verder strekken dan noodzakelijk is voor het doel waarvoor de toestemming is gegeven. Met een vooraf gegeven machtiging zoals verweerster heeft overlegd, kan aan deze vereisten over het algemeen niet worden voldaan, helemaal nu de gespreksverslagen pas later tot stand zijn gekomen. QS kan als opdrachtgever van verweerster ten opzichte van klaagster, anders dan verweerster meent, wel als een derde worden aangemerkt. De bij QS werkzame psycholoog was geen medebehandelaar van klaagster en uit de overeenkomst tussen verweerster en QS blijkt niet dat QS (met instemming van klaagster) is aangewezen om het dossier te bewaren. Verweerster heeft ter zitting ook aangegeven dat zij zelf het dossier bewaart in verband met de wettelijke bewaartermijn. Door er enkel op te vertrouwen dat QS zorgvuldig met de vertrouwelijke informatie zou omgaan, zonder zich ervan te vergewissen wat er verder met deze informatie zou gebeuren en zonder hierover goede afspraken met QS én klaagster te maken, heeft verweerster de belangen van klaagster onvoldoende in het oog gehouden. Daardoor kon het gebeuren dat QS op haar beurt weer zonder toestemming van klaagster heeft doorgestuurd aan de bedrijfsarts. Verweerster valt hiervan een tuchtrechtelijk verwijt te maken. De klacht is daarom gegrond. Verweerster heeft gehandeld in strijd met de zorg die zij ingevolge artikel 47 lid 1 van de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg jegens klaagster had behoren te betrachten.

5.6 Wat betreft de op te leggen maatregel overweegt het college het volgende. Informatie over klaagster die aan verweerster beroepshalve was toevertrouwd is zonder toestemming van klaagster bij haar bedrijfsarts terechtgekomen. Weliswaar is verweerster hier van geschrokken en heeft zij inmiddels haar werkwijze aangepast, maar ter zitting hiermee geconfronteerd verwijst zij nog altijd naar QS en het vertrouwen dat zij had in QS. Het is echter haar eigen professionele verantwoordelijkheid om zorgvuldig met de haar toevertrouwde informatie om te gaan en ervoor te zorgen dat deze informatie niet zonder medeweten en toestemming van klaagster, haar cliënte, wordt gedeeld met derden. Zij heeft nagelaten daarvoor (richting QS) voldoende waarborgen in te bouwen. Uit het nog altijd verwijzen naar QS leidt het college af dat verweerster het kwalijke van haar handelen (en haar eigen verantwoordelijkheid daarvoor) nog altijd niet onderkent en inziet. Het college acht daarom een berisping op zijn plaats.”

3. Vaststaande feiten en omstandigheden

Voor de beoordeling van het beroep gaat het Centraal Tuchtcollege uit van de feiten en omstandigheden zoals weergegeven in de beslissing in eerste aanleg. Die weergave is in beroep niet of in elk geval onvoldoende bestreden.

4. Beoordeling van het beroep

4.1 De gz-psycholoog is het niet eens met de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege. Zij verzoekt het Centraal Tuchtcollege deze beslissing te vernietigen en de klacht alsnog ongegrond te verklaren of in ieder geval geen maatregel op te leggen.

4.2 Het Centraal Tuchtcollege is echter van oordeel dat het Regionaal Tuchtcollege de klacht terecht gegrond heeft verklaard. Dat oordeel wordt hierna toegelicht.

4.3 De gz-psycholoog is een vrijgevestigde psycholoog, die naast haar werkzaamheden binnen de basis GGZ, in opdracht van QS Gezondheidsmanagement (hierna: QS) werknemers met psychische klachten begeleidt bij hun arbeidsre integratietraject. Klaagster, die voor haar eigen werk was uitgevallen, heeft via de bedrijfsarts en na een telefonische intake met een trajectadviseur/psycholoog van QS van april tot oktober 2020 behandelsessies gehad bij de gz-psycholoog. Pas in het najaar van 2021 werd het klaagster duidelijk dat de gz psycholoog na iedere sessie aan QS een terugkoppelformulier stuurde dat ook een inhoudelijk verslag bevatte van datgene wat in die sessie besproken was. Klaagster verwijt de gz-psycholoog dat zij deze gespreksverslagen zonder deze met haar te bespreken en zonder haar toestemming naar QS heeft gestuurd en dat QS deze gespreksverslagen vervolgens – ook zonder haar toestemming – integraal heeft doorgestuurd naar de bedrijfsarts.

4.4 Het Regionaal Tuchtcollege heeft in overweging 5.5 terecht overwogen dat, voordat vertrouwelijke (medische) persoonsgegevens aan derden worden doorgestuurd, hieraan een voldoende uitdrukkelijke en welbepaalde, gerichte toestemming van de betrokkene ten grondslag dient te liggen. De gegevensverstrekking moet op transparante wijze gebeuren en er mag niet meer worden verstrekt dan noodzakelijk is voor het doel waarvoor de toestemming is gegeven.

4.5 Het Centraal Tuchtcollege sluit zich ook aan bij de overwegingen 5.2 tot en met 5.4 van de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege. Klaagster en de gz psycholoog zijn het erover eens dat zij in het op 3 april 2020 via videobellen gevoerde kennismakingsgesprek hebben gesproken over het machtigingsformulier dat de gz psycholoog normaalgesproken aan haar cliënten ter ondertekening voorlegt. Dat laatste is in dit geval niet gebeurd, vanwege de Covid-situatie. Anders dan de gz psycholoog in beroep betoogt, vormde dit machtigingsformulier en het feit dat klaagster mondeling met de inhoud ervan akkoord was gegaan op zichzelf niet een afdoende grondslag voor het doorsturen van de gespreksverslagen. De machtiging, die zag op alle medische en relevante werk gerelateerde informatie, was daarvoor te onbepaald. Het feit dat, zoals de gz psycholoog stelt, in het kennismakingsgesprek de gespreksverslagen met zoveel woorden door haar zijn genoemd maakt het vorenstaande niet anders. Klaagster ging er met recht van uit dat voordat die informatie naar derden zou worden gestuurd zij – ook uit oogpunt van transparantie – inzage zou krijgen in deze informatie en om haar (nadere) toestemming zou worden gevraagd. Dat geldt te meer nu de gespreksverslagen deels een zeer persoonlijke inhoud hadden. Klaagster is voorafgaand aan de verzending van deze informatie echter niets meer gevraagd. Zoals de gz-psycholoog in beroep ook erkent, moet QS – als opdrachtgever van de gz psycholoog – ten opzichte van klaagster als een derde

worden aangemerkt. Daarbij is van belang dat de bij QS werkzame trajectadviseur/psycholoog geen medebehandelaar van klaagster was. De conclusie is dat de gz-psycholoog niet de vereiste toestemming van klaagster had om de gespreksverslagen naar QS te sturen.

4.6 De gz-psycholoog betoogt in beroep verder dat, zelfs als zou worden aangenomen dat klaagster geen toestemming heeft verleend, zij – de gz-psycholoog – mocht menen dat zij de gespreksverslagen hoe dan ook aan QS mocht toezenden. Zij wijst er daarbij op dat zij steeds heeft aangenomen dat QS de dossierhouder was en dat zij de gespreksaantekeningen zodoende aan QS toezond om aan het dossier toe te voegen. In artikel 2.3 van de Overeenkomst van opdracht tussen QS en de gz-psycholoog is ook uitdrukkelijk bepaald dat afschriften van verslagen zowel in het eigen dossier van opdrachtnemer dienen te worden gehouden als aan QS dienen te worden toegezonden. Volgens de gz-psycholoog had zij geen reden om aan deze contractuele instructie van QS te twijfelen. Bovendien kan zij niet tuchtrechtelijk verantwoordelijk worden gehouden voor het feit dat QS de gespreksverslagen ongeclausuleerd naar de bedrijfsarts heeft gestuurd. Zij ging ervan uit dat QS de door haar toegezonden informatie zou beoordelen en daarin een schifting zou maken voordat informatie naar de bedrijfsarts zou doorsturen, aldus de gz psycholoog.

4.7 Dit betoog faalt. Van de gz-psycholoog, die BIG-geregistreerd is en op wie de Beroepscode voor psychologen van het NIP van toepassing is, mag worden verwacht dat zij bekend is met de regels betreffende het bewaren van het dossier en het verstrekken van vertrouwelijke persoonsgegevens aan derden. Dat behoort tot de eigen professionele verantwoordelijkheid van de gz-psycholoog. Zoals het Regionaal Tuchtcollege terecht heeft overwogen, heeft de gz-psycholoog, door er enkel op te vertrouwen dat QS zorgvuldig met de vertrouwelijke informatie zou omgaan, zonder zich ervan te vergewissen wat er verder met deze informatie zou gebeuren en zonder hierover goede afspraken met QS en met klaagster te maken, de belangen van klaagster onvoldoende in het oog gehouden. Hierdoor kon het gebeuren dat QS op haar beurt zonder toestemming van klaagster de gespreksverslagen heeft doorgestuurd aan de bedrijfsarts. De conclusie is dat de gz-psycholoog zodoende jegens klaagster niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft gehandeld. Dit is tuchtrechtelijk verwijtbaar.

4.8 Het Centraal Tuchtcollege overweegt over de op te leggen maatregel dat als gevolg van het handelen van klaagster vertrouwelijke informatie over klaagster bij QS en bij haar bedrijfsarts is terechtgekomen. De gz-psycholoog heeft aangegeven dat zij naar aanleiding van wat er is gebeurd de samenwerking met QS heeft gestaakt en alleen nog de lopende re-integratiesessies heeft afgerond. In die lopende trajecten heeft zij naar eigen zeggen alleen nog de gespreksverslagen aan QS toegezonden voor zover die vooraf eerst door de cliënt waren ingezien. Het Centraal Tuchtcollege heeft er vertrouwen in dat de gz-psycholoog in de toekomst niet opnieuw dezelfde fouten zal maken. Dat neemt niet weg dat het handelen van de gz-psycholoog tuchtrechtelijk verwijtbaar was en dat daarom naar het oordeel van het Centraal Tuchtcollege in dit geval niet met de oplegging van een waarschuwing kan worden volstaan. De oplegging van een berisping is hier passend en toereikend.

4.9 Het Centraal Tuchtcollege zal het beroep van de gz-psycholoog tegen de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege verwerpen. Dit betekent dat de maatregel van berisping in stand blijft.

4.10 Het Centraal Tuchtcollege is van oordeel dat het algemeen belang gediend is met de publicatie van deze beslissing en zal bepalen dat deze beslissing wordt bekend gemaakt zoals in het dictum staat vermeld.

5. De beslissing

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg:
verwerpt het beroep;

verstaat dat de maatregel van berisping in stand blijft;

bepaalt dat deze beslissing op de voet van artikel 71 Wet BIG geanonimiseerd zal worden bekendgemaakt in de Nederlandse Staatscourant, en zal worden aangeboden aan De Psycholoog, GZ-Psychologie en Tijdschrift voor Psychotherapie met het verzoek tot plaatsing.

Deze beslissing is gegeven door: R. Prakke-Nieuwenhuizen, voorzitter, J.M. Rowel van der Linde en T.W.H.E. Schmitz, leden juristen en M.A.J. Hagenars en G.T.M. Mooren, leden-beroepsgenoten, en E.D. Boer, secretaris.

Uitgesproken op de zitting van 8 november 2023.

Voorzitter w.g. Secretaris w.g.